

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

KISS JUDIT ÁGNES

BABARÓKA KÖVECSKÉI

EGRI MÓNICA RAJZAIVAL

olvasópeldány © Pozsonyi Pagony

A HORDOZÓKENDŐ

1.

Babaróka már nem is emlékezett, milyen volt, amikor Mamaróka vagy apa a hátán cipelte a hordozókendőben. A szivárványszínű, csíkos kendőről maradtak azért emlékei, és nemegyszer összeugrott a gyomra, amikor azt látta, hogyan csomagolja Mamaróka Aprókat a puha szövetbe, és lendíti a hátára. Olyankor mintha még valami halvány érzés is felderengett volna benne a kendő meleg öleléséről, Mamaróka hátáról, amire olyan jól oda tudta fektetni a fejét. És milyen jó lehetett a szülei lépteinek ringására elaludni! Vagy akkor már nem is a kendőben utazott, hanem apa karjában, ha elfáradt egy hosszú sétán?

A kendőt Apróka is szerette. Ha nagyon sírt, Mamaróka csak magára kötötte, és a kistestvér pillanatok alatt elhallgatott, aztán már aludt is. Ezt Babaróka sem bánta, mert Mamaróka ilyenkor néha arra is ráért, hogy vele bújócskát játsszon, táncoljon vagy hintázzon. De azért főleg takarítani meg főzni próbált.

ISBN 978-963-587-142-1

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2022-ben.
www.pagony.hu

Szöveg © Kiss Judit Ágnes, 2022
Illusztráció © Egri Mónika, 2022
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2022

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Műszaki vezető: Pais Andrea

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkción vezető: Mészáros Gabriella

GYOMAI
KNER
NYOMDA
140 éve

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben 2022-ben.
Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató
www.gyomaikner.hu

Babaróka nagyon szerette volna, ha Mamarókának több ideje jut rá, úgyhogy állandóan ott sündörgött körülötte, igyekezett neki segíteni. Megterített, letörölgette az asztalt, rendet rakott. Mamaróka pedig nem győzött hálálkodni:

– Milyen jó, hogy van egy ilyen nagy segítségem!

Egy nap Apróka épp akkor ébredt fel, amikor Mamaróka zuhanyozni ment. Mamaróka, amióta a kistestvér megszületett, lopva járt fürdeni, még pisilni is, leginkább akkor, ha a kicsi mélyen aludt. Babaróka eleinte igyekezett az ágyon visszaatlatni Aprókát, ahogy az anyukája is szokta néha: simogatta az arcát, és halkán dúdolta neki, hogy „Tente, baba, tente”, de nem használt. Megpróbálta felemelni, hogy egy kicsit ringassa. Borzasztó nehéz volt. Hogy lehet egy rókacsecsemő ennyire nehéz? Talán a kendőben kéne megpróbálnia, Mamaróka azt mondja, hosszan ő sem bírja Aprókát a karjában cipelni, a kendőben meg néha órákig alszik a hátán.

Babaróka levette a szivárványszínű kendőt az éjjeliszekrényről. Olyan egyszerűnek tűnt, ahogy Mamaróka csinálta: Aprókát kis csomaggá gömbölyítette a kendőben,

aztán a vállára vetette, mint egy batyut, magára csomózta, és már indult is. De most szinte lehetetlennek látszott.

Belegörgette a kistestvért a szivárványszínű szövetbe, és megpróbálta a vállára venni.

Mamaróka épp akkor ért vissza a fürdésből, fel sem öltözött, csak a törülközőt csavarta magára. Biztos a sírást hallotta meg.

– Tedd le gyorsan! – szólalt meg Mamaróka. Érthetetlen módon szigorú volt a hangja. – Apróka, nehéz neked, leejted, és megüti magát! Nem a te dolgod, hogy hurcolászd!

– Én csak azt akartam, hogy megvigasztalódjon! – sírta el magát Babaróka a váratlan rászólástól.

– Nem is tudod, hogy kell felkötni! És ha kipottyan a kendőből, aztán valami baja esik? – háborgott Mamaróka magához ölelve a még mindig bömbölő Aprókát.

– Én csak segíteni akartam! – zokogott Babaróka, és összekuporodott a földön.

Mamarókának megesett rajta a szíve. Szoptatni kezdte a kistestvért – aki képes volt a lehangosabb visításból is egyetlen pillanat alatt elnémulni, ha megérezte a szájában a tejét –, közben leült a földre Babaróka mellé, és a másik karjával átölelte.

– Ne haragudj, Kisrókám! Tudom, hogy jót akartál.

– De rám szóltál! – kiabált kétségbeesve Babaróka.

– Sajnálom. Azért szóltam rád, mert nagyon megijedtem. Tudom, hogy csak meg akartad vigasztalni a testvéredet. De ő nagyon nehéz neked!

– Én is akarok babát hordozni! – hüppögte Babaróka, közben megpróbált ő is a mamája ölébe nyomakodni a testvére mellé.

Mamaróka megsimogatta.

– Majd kitalálok valamit!

Másnap a délutáni séta előtt Mamaróka elővette az egyik legszebb színes sálját:

– Nézd, itt van a te hordozókendőd! Szerinted ki akar még velünk jönni sétálni?

Babaróka szeme elkerekedett. Előkereste a legnagyobb plüssjátékát, egy hatalmas, puha cápát.

– Cápika jön velünk, anya! – kiabálta ki az előszobába, ahol Mamaróka már a cipőjét húzta.

– Gyere, segíték feltenni a hátadra! – nyújtotta a kezét Mamaróka, amikor Babaróka megjelent a tarka sállal és a plüss-cáppal.

Bár a cápának nem volt lába, ami kilógjon a kendőből, azért sikerült Babaróka hátára kötni, és Babaróka büszkén sétált az anyukája mellett.

– Most mind a ketten mamarókák vagyunk, és cipeljük a babánkat a hátunkon!

2.

Babaróka sajnos nem mindig elégedett meg azzal, hogy ő is anyuka lehet, aki hordozza a babáját. Sokkal többször szeretett volna ő is kicsi lenni, és Mamaróka hátán utazni. Vagy egyáltalán csak kicsi lenni. Néha úgy selypített és gügyögött, mint pici korában. Vagy csak nyöszörgött, ahogy Aprókától hallotta. De Mamarókát egy kicsit sem hatotta meg, inkább mérges lett:

– Ne beszélj babásan! Örülök, hogy legalább te rendesen ki tudod fejezni magadat, és elmondani, mi bajod van.

De Babaróka nem mondta el. Hogy lehet azt elmondani, hogy megint szeretne kisbaba lenni, a szülei egyetlen Kisrókája, akit ölelgetnek, ölbe vesznek, dédelgetnek? Nem mintha őt nem szeretgették volna. Csak nem eleget. És nem ugyanúgy, mint Aprókát.

Végül apa sajnálta meg:

– Szombaton, ha szép idő lesz, elmegyünk kirándulni egy kicsit az erdőbe. Ha nem gyalogolunk sokat, fölveszlek a hátamra a régi, csatos hordozódban. Reméljük, a csat bírni fogja. És talán rövid távon Mamarókának sem lesz nehéz a kistestvéred.

– Tényleg utazhatok a hátadon? – lelkesedett Babaróka.

– Ha elfáradtál a sétában, fölveszlek – ígérte apa.

És szombaton tényleg szép lett az idő. Babaróka már ébredéskor nyúzni kezdte a szüleit:

– Mikor indulunk?

Apa morgott, hogy végre nem kell munkába sietnie, most akkor meg a gyereke sietteti, legalább a reggelijét hadd egye meg olyan komótosan, ahogyan szeretné, de azért néha az órára sandított, hogy ne várassa meg nagyon a családot.

Babaróka unszolás nélkül felöltözött, és az előszobában járkált föl-alá, amíg Mamaróka végre összepakolt, a hátára vette Aprókát, apa pedig előbányászta a csatos hordozót a szekrény mélyéről.

Elindultak. Babaróka eleinte fürgén szaladgált fától fáig, mindent megszaglászott, köveket és leveleket gyűjtött, aztán hamar elfáradt. Sokkal hamarabb, mint szokott.

– Apa, fölveszel a hátadra? – kérdezte félénken.

Apa készségesen leguggolt, Babaróka a hátára mászott, apa pedig szépen magára csatolta a hordozót Babarókával együtt. Babaróka egy darabig boldogan nézelődött apa hátáról, aztán egyre nehezebbnek érezte a szemhéját. Már meg sem szólalt, szépen rátette a fejét apa hátára,

hallgatta az erdő zajait meg apa lépteinek ritmusát. Jó volt egy kicsit pihenni így.

Nem is aludt el. Csak pislogott egyet. De mire újra kinyitotta a szemét, nem az erdő volt körülötte, hanem az előszoba, ahol apa fél lábon egyensúlyozva éppen a cipőjét próbálta levenni.

– Aludtam? – kérdezte bizonytalanul.

– De még mennyire! – nyögött válaszul apa. – Egész úton cipeltelek, leszakad a derekam.

– Te még attól féltél, a hordozó szakad le! – nevetett Mamaróka.

Estére már neki sem volt kedve nevetni. Apa ebéd után lefeküdt, hogy kinyújtóztassa a hátát, de fölkelni már nem bírt.

– Jaj, a derekam! – sóhajtozott.

– Megmasszírozzam? – kérdezte aggódva Mamaróka.

Apa némán bólintott, Mamaróka pedig masszírozta, ahogy csak bírta.

– Én is segítek! – ajánlkozott Babaróka büntudatosan, hiszen nemhiába mondták a szülei, hogy nehéz, most tessék, apának tényleg leszakadt a dereka.

– Hát, nem bánám, ha végigsétálnál a hátamon! – nyögte apa. Babaróka ide-oda tipegett apa hátán, apa meg nagyokat nyögött, de azért igazán hálás volt. Fölkelni viszont még mindig nem tudott. A vacsorát is az ágyban ette meg. Éjszakára pedig leköltözött a földre, hátha a kemény talaj jót tesz a derekának.

– Anya! Mit jelent az, ha valakinek leszakad a dereka? – kérdezte Babaróka aggodalmasan az esti mese után.

– Hát, hogy nagyon-nagyon fáj neki – felelte Mamaróka.

– De most apa tényleg nem fog tudni többé felkelni?

– Azt azért nem hiszem. De eleinte segíteni kell neki még vécére menni is.

– És aztán... utána mi lesz vele?

– Ha holnapra nem lesz jobban, alighanem itthon marad, és nem megy dolgozni hétfőn.

Mamaróka váratlanul elmosolyodott, mert szerette, ha apa otthon van, nem a munkahelyén. Még akkor is,

ha ágyba kell vinni neki az ennivalót és kíséretetni a vé-
cére.

Apa reggelre sem lett sokkal jobban. Tornázni próbált,
hajlogatott, nyújtogatta, csavargatta a gerincét, de hiába.

– Jaj, ne csináld, csak még jobban meghúzod! – sopán-
kodott Mamaróka.

Apa pedig nyögve visszafeküdt a földre.

– Sajnálom, hogy ilyen nehéz vagyok! – sompolygott
oda hozzá Babaróka, és lefeküdt mellé a földre.

– Egy fenét vagy nehéz! – morgott mérgesen apa. – Én
vagyok gyenge. Ideje elkezdenem mozogni, nem ülhetek
álló nap, mert tessék, ez lesz az eredménye. A gyerekeket
sem bírom el. – És megölelte Babarókát.

Még fájdalomcsillapítót is vett be, de felállni így is csak
nehezen tudott.

– Hívjuk el Kígyósziszt! – javasolta Mamaróka.

– Vasárnap délután? Ha el is jönne, egy vagyont kérne!

– Ki az a Kígyószisz? – érdeklődött Babaróka. Még soha-
sem hallotta a nevét.

– Egy furcsa kígyó-doktor – legyintett apa. – Elég külö-
nös gyógymódokat alkalmaz. Fura gyógyszereket is kever.
Nem biztos, hogy ő a legjobb megoldás.

– Derékfájásra ő a legjobb – jelentette ki Mamaróka. –
Fel is hívom... Majd holnap. Vasárnap tényleg nem me-
rem zavarni.

– Nem lesz olcsó – sóhajtott apa, de látszott, hogy bele-
egyeznek.

3.

Hétfőn apa tényleg nem ment dolgozni. Babaróka egy
darabig csendben játszott mellette, de aztán apa felaján-
lotta, hogy társasjátékozhatnak, ha neki nem kell dobnia
a dobókockákkal. De ez nem volt baj, Babaróka boldogan
dobott helyette is, és akkor is örült a hatosnak, ha apa
emiatt többet lépett, és megelőzte a pályán.

Mamaróka nem bánta, hogy Babaróka most nem vele
akar játszani, és elég csak Aprókával meg a háztartással
foglalkoznia, de azért nagy megkönnyebbüléssel szaladt
ki délután a kertbe, amikor meghallotta a csöngetést.
Mégiscsak jobb egy egészséges apa, mint egy földön fek-
vő! Pláne egy földön fekvő és nyögő.

Babaróka is kifutott a kertbe, hogy megnézzze, ki jön. És
tátva maradt a szája. A kis kerti ösvényen, amelyet Ma-
maróka szórt fel színes kavicssal még Apróka születése

előtt, hatalmas kígyó csúszott nesztelenül befelé. A farkán orvosi táskát egyensúlyozott.

– Apa! Apa! – rohant be Babaróka a szobába. – Egy óriási-hatalmas kígyó jött!

Mire végigmondta, az óriási-hatalmas kígyó már be is kúszott a szobába.

– Ssszserbuszsz, Babaróka, Kígyósszissz doktor vagyok! Még nem találkozztunk, mert a mamád hasában voltál, mikor utoljára nálatok jártam – sziszegett nevetve, és Babarókára öltötte a nyelvét. Aztán apához fordult:

– Na, mutasd csak, melyik a fájós testréssz? – Rákúszott apa hátára, aztán felemelte a fejét, és csak ennyit mondott: – Ez bizony csúz. Sejtettem. Mindjárt elmulasszjtjuk! Egy kicsit megsszorongatlak.

– Fájni fog neki? – kérdezte rémulten Babaróka.

– Ugyan, mit képzelsz? – villantotta rá sárga szemét Kígyósszisz doktor. – Kígyósszissz doktor ennél óvatosabb!

Villámgyorsan körbetekeredett apa hátán, és megszorította. Apa csontjai megroppantak. A kígyó elégedetten bólintott. Átcúszott apa derekára, ott is rátekeredett, és megint megszorította. Újabb roppanás.

Babaróka lélegzet-visszafojtva figyelte a kezelést.

– Ez az! Késszen is vagyunk – csusszant le Kígyószisz doktor apa hátáról. – Próbálj csak felállni!

Apa felkászálódott a földről, aztán döbbsent arckifejezéssel előrehajolt, majd felegyenesedett.

– Ezt nem hiszem el. Újra tudok mozogni! Köszönöm!

– Ezért jöttem – felelte szerényen Kígyószisz doktor. – Kösszönöm a bizalmatokat! De azért ideje volna elkezdened jógázni, ha nem akarod, hogy ez megismétlődjön! – tette hozzá szigorúan.

– Igyekszem! – ígérte apa.

– Akkor adom a ssszámlát! – nyújtotta ki a nyelvét a kígyó, és farka egyetlen mozdulatával Mamaróka kezébe nyomott egy kockás papírlapot.

Mamaróka megnézte rajta a számot, és megrándult az orra, pont úgy, mint amikor a boltban Babaróka valami ajándékot kezdett kunyerálni. Babaróka innen sejtette, hogy a doktor látogatása valóban sokba került. De Mamaróka szó nélkül vette elő a tárcáját, és fizetett, apa pedig hálás mosollyal és meglepően könnyed mozgással a bejárat ajtóig kísérte Kígyószisz doktort.

– Kösszönöm, menj csak vissza! – villantotta rá a szemét a doktor. – Majd a kistróka bezárja utánam a kaput.

A hosszú kígyó könnyedén tekergett kifelé a tekergős ösvényen, aztán egyszer csak megállt, és a hasa alól előhúzott egy nagyobb kavicsot – azt is a farka egyetlen mozdulatával.

– Nézd csak! – nyújtotta Babaróka felé. – Találtam neked egy ssszép kis követ.

– Tényleg szép – nézegette Babaróka a szokatlanul éles szélű, fehér csíkos, fekete kavicsot.

– Az. Csak kicsit ssszúr – jegyezte meg a kígyó, és kicsusszant a kertkapun.

– A viszontlátásra! – integetett utána Babaróka.

– Vissszontlátás? – fordult vissza a doktor. – Még csak az kéne! A jó orvos sikere, ha többé nem látja a betegét!

Nyelvet öltött Babarókára, és hang nélkül eltűnt a ház előtti fűben.

A KISDEDÓVÓ

1.

Eljött az ősz, és az ősszel együtt az idő, hogy Babaróka újra óvodába menjen. El sem tudta képzelni, milyen lesz az új helyen a régi ismerősök és a legjobb barátja, Kiscica nélkül. Inkább nem is gondolt rá. De ha eszébe jutott, mindig csak a régi Kölyökörzőt látta maga előtt. A terebélyes, bölcs tölgyet, a sekély vizű tavaeskát, a hatalmat homokdombot.

A lélegzete is elakadt, amikor Mamaróka elkísérte az új állatóvodába. Óriás épület magasodott a szeme előtt, fekete kövekből rakva, a kapuhoz széles lépcsősor vezetett, és ki tudta betűzni fölötte a szürke feliratot:

– Anya, hova jöttünk? – rángatta meg a mamája karját. – Mi az a kisededóvó?

– Ez egy nagyon régi épület – magyarázta Mamaróka. – Azért van ilyen hatalmas kövekből. És kiseddóvónak hívták régen az óvodákat.

– A Kölyökörzőt is?

– Azt is így hívták volna – válaszolta Mamaróka, és egész testtel nekidőlve kitárta a kaput.

Babaróka lélegzet-visszafojtva figyelte a magas falakat, a sötét folyosókat, és egyre jobban előntötte a rémület.

– Hiszen ez egy barlang – nyögte végül. – Ide fogok járni?

– Ide – válaszolta vidáman Mamaróka. – Majd meglátod, milyen jó lesz itt!

Hogy jó? És itt? Itt legfeljebb egy medvebocs vagy egy oroszlánkölyök érezné jól magát, nem egy kistróka!

Az egyik ajtón egy hód lépett ki. Ahogy észrevette őket, elmosolyodott, kivillantak nagy hódfogai.

– Hát itt az ígért kistróka! – köszöntötte őket kedvesen. – Már nagyon vártunk. A többiek is kíváncsiak rád. Gyere velem! Köszönj el az anyukádtól!

– Anya, nem maradsz itt velem? – kérdezte könyörögve Babaróka, ahogy átölelte a mamáját. – A Kölyökörzőben először velem voltál.

– Akkor még kicsi voltál – súgta vissza Mamaróka, és látszott rajta, hogy szíve szerint ő is maradna. – Itt most nem lehet. Aki ilyen nagy, azzal amúgy sem szokás. A rókatanodában sem maradhatok majd veled. Alvás után jövök érted.

Babaróka sóhajtott. Majdnem elsírta magát, de sikerült visszafojtania a könnyeit. Ő már nagy, nem baba, aki sír az anyukája után csak azért, mert egy fél napra másokkal hagyja. Nem egyedül! Lesz, aki vigyáz rá. Itt ez a hód is, milyen kedves. És majd biztos a kölykök is odamennek hozzá barátkozni, ahogy annak idején Kiscica is. Sikerült magát annyira megvigasztalnia, hogy még mosolygott is, ahogy Mamarókának integetett. Aztán nyújtotta

a mancsát a hódnak, hogy az bevezethesse a kölykök közé. De a hód nem fogta kézen, csak elsétált előtte. Babaróka követte szó nélkül. Pedig jólesett volna neki, ha megfogják a kezét.

A hód egy hatalmas terembe vezette, ami tele volt állatkölykökkel. Furcsa csönd honolt köztük, nem egymással játszottak, hanem mindenki egyedül. Néhányan egy asztalnál reggeliztek, de ők sem szóltak egymáshoz.

– Nem szabad beszélgetni? – kérdezte suttogva Babaróka a hódtól.

– Most egyéni játék van – magyarázta a hód. – Te is foglald el magad szépen!

– De mivel?

– Itt vannak körben a polcon az okosítójátékok. Vegyél le egyet! Ha nem érted, mi a feladat, szólj, és elmagyarázom!

Babaróka végigsétált a polcok mellett. Nem szerette a feladatokat. És nem szeretett egyedül játszani egy szobában. Futkározni szeretett, bújószkázni és csúszdázni, tapicskolni a vízben és a homokban. A Kölyökörzőben is előfordult néha, hogy egy vihar vagy az erős szél beparancsolta őket a szobába, de olyankor is együtt játszhatott a barátaival. A játékokat nézte, de fél szemmel olykor a többi kölyökre sandított. Láthatólag elmerültek abban, amit csináltak. Akkor azért annyira biztos nem unalmas.

Végül a könyveknél állt meg, levette az egyik színes mesekönyvet, és megpróbálta kibetűzni a címét.

– Te már tudsz olvasni? – szólította meg egy hang. Babaróka felnézett. Egy mosómedve állt előtte.

– Tudok – jelentette ki büszkén, pedig ez azért nem volt teljesen igaz. A kisbetűk közül nem mindegyiket ismerte fel, és nagyon sokáig tartott, amíg egy-egy szót kislabizált.

– Lesz majd rá lehetőség, hogy olvashass – mosolygott a mosómedve. – De most ezek közül a játékok közül kell választanod! – mutatott a polcra. – Várj, segíték!

Leemelt valami fura játékot, és suttogva magyarázni kezdte Babarókának a szabályát. Igazi fejtörő volt, tényleg érdekes, és Babaróka csakhamar ugyanúgy elmerült benne, ahogy a többiek a sajátjukban. De azért rosszul esett neki, hogy nem olvashatott, és hogy a mosómedve megmondta, mit kell csinálnia.

A játékidő után kimentek az udvarra. Babaróka készült rá, hogy az is más lesz, mint a Kölyökörzőben volt, mégsem tudta elnyomni magában a csalódottságot. Az udvart magas falak vették körül, alig sütött be a nap, és csak néhány vékony fácska álldogált, egy sem volt a bölcs tölgyhöz fogható. A kölykök itt már együtt játszottak, de Babarókához egyikük sem ment oda, ő pedig nem mert

csatlakozni senkihez. A magas kőfal mellett sétált, aztán lekuporodott a tövébe a kavicsok közé. Ezek nem voltak olyan szép színesek, mint otthon a kerti ösvényen. Mind-egyik szürke volt. De Babaróka talált köztük kisebbet is, nagyobbat is. Amelyiknek valamiért tetszett a formája, azt a zsebébe dugta. Ezzel szórakoztatta magát ebédig.

Utána alvás következett. Babaróka megszokta a Kölyökörzőben, hogy a bölcs tölgy alatt sziesztáznak, aki

álmos, elalszik, aki pedig nem akar, az távolabb megy, és csöndben játszik. Most, hogy nem volt álmos, felkelt az ágyából, és a könyvespolchoz óvakodott, de a hód elé állt.

– Most alvásidő van. Feküdj vissza az ágyba!

– De nem tudok aludni! – magyarázta Babaróka.

– Akkor sem szabad felkelni – felelte szigorúan a hód.

Babaróka nem vitatkozott tovább, visszasompolygott az ágyába. Szeretett volna elaludni, de hiába csukta be a szemét, nem jött rá álom. Csak forgolódott, sóhajtozott, és várta, hogy vége legyen az alvásidőnek. Elképzелhetetlenül hosszú ideig tartott, amíg feküdni kellett. Szeretett volna kimenni pisilni, de azt sem mert. Úgy érezte, sosem lesz vége ennek az unalmas fekvésnek.

Amikor a mosómedve végre elhúzta a függönyt, Babaróka volt az első, aki felpattant, és kiugrott az ágyból. Mamaróka azt mondta: „Alvás után jövök érted.” Most már csak várnia kell. Megette az uzsonnáját, aztán kiállt az ablakba, hogy Mamarókát lesse. Végtelenül hosszúnak tetszett az idő, amit ott töltött a magányos várakozásban anélkül, hogy bárki szólt volna hozzá, mire meghallotta a háta mögött:

– Kistrókám!

Az ablak nem arra nézett, amerről Mamaróka érkezett. Hiába bámulta akkor az utcát. De itt van, és ez a lényeg! Babaróka odarohant hozzá, és az ölébe fúrta a fejét. Nem szólt semmit. Hazafelé sem nagyon beszélt, és amikor Mamaróka megkérdezte, milyen volt a Kisdédóvóban, csak annyit mondott:

– Jó.

2.

Teltek-múltak a napok. Babaróka megtanulta a Kisdédóvó szabályait. Már nem akart könyvet olvasni, amikor az okosítójátékok ideje jött el, nem próbált meg alvás helyett kimászni az ágyból, hogy rajzoljon vagy játsszon. Engedelmesen feküdt csukott szemmel, és a markában tartott kavicsokat melengette a takaró alatt. Megszokta azt, hogy sokat játszik egyedül, és hogy hiába ácsorog az ablakban, nem fogja látni, ahogy Mamaróka megjelenik az utcán. Nem lettek barátai. Hébe-hóba beszédbe elegyedett ugyan egy-egy kölyökkel, de azok nem keresték a társaságát, hát inkább visszahúzódott. Még a legtöbbet egy kis rackabáránnyal beszélgetett, akivel egymás mellett volt az ágyuk, meg az ebédnél is egy asztalnál ültek, de a bárány

szívesebben játszott a kis göndör mangalicamalaccal, és Babaróka végül legtöbbször megint egyedül maradt.

Otthon nem panaszkodott, nem is mesélt a Kisdédóvóról. Ha hazaértek, egyedül kezdett játszani, hol ebbe, hol abba fogott bele. Egy kicsit rajzolt, egy kicsit várat épített, egy kicsit a kert végében, a házában tett-vett, és élvezte, hogy senki nem osztja be az idejét. De egyedül érezte magát. Már Mamarókát sem unszolta, hogy foglalkozzon vele. Minek? Mamaróka foglalkozott Aprókával,

a háztartással, és még hálás is volt, hogy őt nem kellett szórakoztatnia. Még apának is elújságolta:

– Olyan ügyesen játszik Babaróka mostanában egyedül!

És Babaróka tényleg ügyesen játszott. Csak szomorúan. Amikor apa hazaért a munkából, akkor azért jókedvre derült, mert olyankor valamelyik szülő azért egy kicsit ráért vele is foglalkozni, és felvidította.

Az egyik délután, mikor érte ment a Kisdedóvóba, Mamaróka megkérdezte a mosómedvét, mi a véleménye Babarókaról, szerinte hogy érzi magát.

– Ó, nagyon rendes gyerek! Nincs vele semmi gond – válaszolt nagy hangon a mosómedve. – Már egészen beilleszkedett.

Szóval ezt jelenti a beilleszkedés. Hogy csinálja, amit mondanak neki, és egyedül játszik egész nap. És ez rendben van. Már nem gondolt olyan sokszor a Kölyökörzőre, Kiscicára, és sokszor akkor sem ment játszani, ha a szomszédból Bakkecs és közös barátjuk, Sünkutya labdázni hívta.

Esténként egyre nehezebben lehetett ágyba parancsolni. Korábban sem szeretett elaludni, de mostanában a végletekig húzta az időt meg a szülei idegeit, ahogy apa mondta. Olyan hosszan és lassan vacsorázott, hogy már egyedül ült az asztalnál, mert a szüleinek nem volt türelme kivárni, amíg befejezi, és elvitték Aprókat fürdeni. Utána csak hosszas rábeszélésre lehetett beleimádkozni a kádba, nem találta a pizsamáját, vagy nem volt jó neki, és másikat akart, hirtelen támadt valami fontos elintéznivalója, ami miatt nem ért rá bebújni az ágyba, a mese túl rövid volt, utána éhes és szomjas lett, pisilnie kellett, aztán megint eszébe jutott valami halaszthatatlan. Mamaróka egy darabig bírta cérnával, aztán elvonult Aprókával a másik

szobába. Apa egy darabig kedveskedett neki, tréfálkozott vele, aztán nemegyszer méregbe gurult, és emelt hangon parancsolta Babarókát az ágyba.

– Most már elég ebből! Késő van! Nem fogsz tudni holnap felkelni!

Babaróka erre kétségbeesetten sírva fakadt, szívet tépően zokogott, alig lehetett megvigasztalni – és még később került ágyba. Maga sem tudta, miért csinálja, csak azt érezte, nem akarja, hogy vége legyen az estének, nem akar elaludni, rosszakat álmodni, aztán reggel fölkelni, és elindulni Mamarókával a Kisdedóvóba.

Az estéknél már csak a reggelek voltak nehezebbek. Babarókába alig lehetett lelket verni. Nyűgösen, pityeregve ébredt, nem volt hajlandó felöltözni, mert egyik ruhát sem találta megfelelőnek. Otthon akart reggelizni, de nem azt, amit Mamaróka kínált, hanem valami egész mást, aztán végül volt, hogy nem is evett semmit. Sokáig csak ült, és bámult maga elé, amíg Mamaróka a kistestvért öltöztette abban a hitben, hogy Babaróka is készülődik. A reggelek dühöngésbe, aztán kétségbeesett rohanásba torkolltak. Mamaróka kiabált, Babaróka egész úton hüppögött, pirosra sírta a szemét. A Kisdedóvóba rendszerint

az utolsó pillanatban értek be a foglalkozásra. Mamaróka mentegetőzött, Babaróka pedig nem kapott reggelit.

De Mamarókát igazán az kezdte aggasztani, hogy délutánonként Babaróka nem futott elébe, nem fúrta az ölébe a fejét, amikor érte ment, csak felnézett magányos játékából, aztán lassan összeszedelődzködött.

– Én nem tudom, mi van ezzel a gyerekekkel! – panaszkolta Mamaróka apának az egyik este. – Lehet, hogy egyszerűen csak nagy már, önálló, és nincs már rám annyira szüksége, mint régen. De úgy örültem mindig, amikor a Kölyökörzőben elém szaladt!

Babaróka a konyhából hallgatózott, szinte érezte, ahogy nő a füle.

– Nekem sem tetszik ez az egész a reggeli meg esti jele-
netekkel – sóhajtott apa.

Aztán kijött a konyhába, és Babarókához fordult, aki gyorsan úgy tett, mintha elmélyülten játszana egy kiskanállal, és semmit nem hallott volna:

– Mit szólnál szombaton egy kiránduláshoz kettesben?
Babaróka szája fülíg szaladt.

3.

A szombati kirándulás még annál is csodásabb volt, mint ahogy Babaróka megálmodta. Az Ugrós-rétre mentek, amit lilával pöttyözött most az őszi kikerics. Fogócskáztak, bújócskáztak a fák között, birkóztak a fűben, apa tanította fűszállal sípolni, mesét mondott az odaúton, énekeltek hazafelé, gombapörköltet ettek egy kis kifőzdében, aztán fagyiztak. Két gombócot is kérhetett, pedig már ősz volt! És Babaróka is mesélt, ha apa a Kisdedóvóról kérdezte. Hogy nem kelhet föl alvásidőben, hogy néha egymásra mosolyognak a rackabáránnyal, hogy az udvaron nem lehet fára mászni, és nem olvashatott könyvet, hanem

a másik polcról kellett játékot választania. Délutánra be is rekedt, már hetek óta nem beszélt annyit, mint most, hogy apa csak rá figyelt. Meg persze a rengeteg nevetéstől.

Estefelé még egy családi játékra is maradt idő, és Babaróka úgy érezte, rég volt ennyire jó napja. Amióta újra a szüleivel alhatott, nagyon szerette, hogy a mese után a suttogásukra merülhet álomba. Mamaróka és apa ilyenkor még órákig sutyorogtak. Most azonban, ahogy meghallotta a nevét, hegyezni kezdte a fülét, még egy kicsit fel is ült, hogy jobban hallja, amit a szülei mondanak.

– Nem kelhet föl az ágyból? – borzadt el Mamaróka. – De hát ennek mi értelme van?

– A Kölyökörzőben nagyobb szabadságot kaptak – állapította meg apa.

– De miért nem mondt nekünk erről semmit? – értetlenkedett Mamaróka. – Régen mindent elmesélt.

– Régen csak rá figyeltünk. Most meg itt van Apróka is, és vele sokkal többet foglalkozunk – ismerte be apa.

– Keressünk neki más helyet! Miért nem visszük oda, ahová a szomszéd kecskegida jár?

– Ott csupa kecske meg bárány van – tiltakozott apa –, mit szólnának Babarókához?

– Ugyan már, a kis Bakkeccsel is milyen jó eljátszanak. Holnap beszélök is Kecskéékkel.

Babaróka másnap későn kelt. Mire felébredt, már hallotta a szomszéd udvarról, ahogy Bakkecs egyedül labdázik, és magában mekeg hozzá:

– Me-e-egvagy, llabdaa! Me-e-esszebb is tudlak rám rúgni, llabdaa!

Babaróka meg sem várta a reggelit, fel sem öltözött, úgy, ahogy volt, pizsamában rohant ki a kertbe:

– Bakkecs! Bakkecs! – kiabálta. – Hozzatok fogok járni a Gidóoviba!

A JÁRVÁNY

1.
Babaróka korábban is hallott olyasmit, hogy vírus meg járvány meg fertőzés, de akkor szembesült vele, hogy valami tényleg megváltozott, amikor egyszer bevásárolni mentek, és Mamaróka a bolt előtt elővett egy kis fehér rongydarabot. Eltakarta vele a száját és az orrát, mint amikor télen nagyon fázik. Még két gumival a fülére is akasztotta. Hirtelen olyan idegennek tűnt, mintha jelmezben volna, csak a szép zöld anyaszeme maradt ismerős.

- Ez meg mi? – képedt el Babaróka.
- Maszk.
- De hát azt a szemünk elé tesszük! – értetlenkedett Babaróka.

Mamaróka hangosan felkacagott. A nevetése is az otthonos anyanevetés volt, Babarókából eltűnt tőle minden idegenség.

– Az a farsangi maszk! – kacagott Mamaróka. – Ez meg orvosi.

– De hát te nem vagy orvos! – méltatlankodott Babaróka.

– De én is azért hordom, amiért ők – magyarázta Mamaróka. – Nehogy megfertőzzek valakit.

– Nem is vagy beteg!

– Nem érzem magam annak, de attól még lehetek. Nem akarom, hogy más esetleg nagyon beteg legyen miattam. Mások maszkja pedig engem véd. Ha mindenki felteszi, elmúlik a járvány.

Babaróka ezt nem teljesen értette, de a „mindenki” elgondolkodtatta.

– Nekem is föl kell vennem?

– Kéne... – bólogatott Mamaróka.

– De én nem akarom! – húzódozott Babaróka.

– Akkor nem muszáj – csapott le rá Mamaróka. – Maradj itt a bolt előtt Aprókával!

Babaróka elhúzta a száját. Szeretett bemenni a boltba, mert ha megkívánt egy-egy süteményt vagy csokit, Mamaróka néha megvette neki. Most pedig unatkozhat itt kinn a babakocsival. Mamarókának láthatólag tetszett

a megoldás, nyilván egyszerűbb végigszaladni a boltban egy kosárral, mint tologatni Aprókát a polcok között.

Babaróka sóhajtott, és engedelmesen várta, amíg az anyukája bevásárol. De annyira unatkozott, hogy komolyan elgondolkozott azon, nem kéne-e neki is eltakarnia a száját meg az orrát, hogy bemehessen Mamarókával a boltba.

– Anya, az utcán nem kell maszk? – kérdezte hazafelé menet.

– Talán nem – válaszolta Mamaróka. – Az utcán nem megyünk egymáshoz annyira közel.

– És otthon?

– Otthon sem kell. Ha valaki beteg lesz, mindnyájan vele maradunk, és nem megyünk sehova, amíg meg nem gyógyul.

Ez nagyon megnyugtatta Babarókát. Egy kicsit reménykedett is benne, hogy valamelyikük megbetegszik, mert szerette, ha együtt van otthon a család. Még akkor is, ha Apróka folyton visított valamiért. Apa sokat dolgozott, korán elment otthonról és későn ért haza, mert messze volt a munkahelye, és sokat kellett utaznia, amíg odaért. Vagy onnan haza. Mamaróka estére már alig állt a lábán a fáradtságtól, és nem nagyon lehetett hozzá szólni, mert ideges volt. Csak esténként meg hétfvégén tudtak elég időt együtt tölteni. Mamaróka meg olyankor arra panaszkodott, hogy nem tud kettesben lenni apával csak este, amikor ők már alszanak. Az esti mese után sokáig beszélgettek az ágyban, és Babaróka rászokott, hogy kihallgassa őket. Persze halkán suttogtak, csak egy-egy szót lehetett

kivenni a beszélgetésükből, Babaróka ezekből próbálta összerakni a történeteket, és sokszor ezekből a szavakból szövődtek az álmai is.

– Téged mikor tesznek hómofiszba? – kérdezte egyik este Mamaróka kicsit élesebb hangon. Apa olyan halkán válaszolt, hogy azt már nem lehetett érteni. Csak a hangján érezte, hogy valami megnyugtatót mond. Babaróka nem tudta, mi az a hómofisz, de kicsit ijesztően hangzott. Akármilyen is az, Babaróka nem akarta, hogy apát beletegyék.

Másnap, amikor szokás szerint egyedül játszott a Kisdedóvóban, azt a dalocskát kezdte énekelni, amit még

a Kölyökörzóban tanult, de valahogy más szavak jöttek a szájára:

– Emberbaba, fuss el, jönnek a törökök, sós kútba tesznek, onnan is kivesznek, hómofiszba tesznek, onnan is kivesznek...

Ez annyira megtetszett neki, hogy este fürdés közben is rákezdte. Mamaróka fel is kapta rá a fejét:

– Hogy hová teszik?

– Hómofiszba – vágta rá Babaróka.

– Te meg hol tanultál ilyen szavakat? – ámult el Mamaróka.

– Te mondtad tegnap este – felelte Babaróka. – Hogy apát mikor rakják bele. Az valami veszélyes hely?

Mamaróka olyan hangosan nevetett, hogy le kellett ülnie a fürdőkád szélére. Még a könnyei is potyogtak. Apróka is nevetett, bár nem értette, miről van szó, de tetszett neki, hogy Mamaróka így hahotázik. Babaróka először megbántódott, hogy Mamaróka kineveti, de Mamaróka megsimogatta a fejét.

– Jaj, Kisrókám, akkor te egész nap apát féltetted? A hómofisz azt jelenti, hogy apa dolgozik, de nem a munkahelyén, hanem itthon. Nem kell reggel elmennie, és nem jön haza későn!

– De hát akkor az jó lenne! – derült fel Babaróka.

– De még mennyire! – vágta rá az anyukája.

2.

Mamaróka egyre többször beszélt a járványról, persze csak apának, amikor este hazaért. Hogy ez most nem olyan,

mint a szokásos, amikor náthás meg lázas lesz valaki, hanem valami új és sokkal veszélyesebb. És aggodalom ült az arcán, ami éppen teljes egészében látszott, mert nem volt rajta maszk.

Babaróka megrémült, mint mindig, ha az anyukáját megijedni látta. Ilyenkor általában apa nyugtatta meg. Most is elmagyarázta neki, hogy nem kell félnie, azért lehet a betegség ellen védekezni, és azt is mondta, hogy nem eszik olyan forrón a kását. Babaróka ebben igazat adott neki, mert néhányszor, amikor nagyon éhes volt, túl hamar esett neki Mamaróka édes, tejes köleskásájának, és nagyon megégette a száját. De nem tudta, mit ért most ezen apa.

Mamaróka viszont harciasan kijelentette, hogy nem enged Babarókát abba a Kisdédóvóba, ami amúgy is szörnyű. A Gidóoviba meg nem most fogja beírni, amikor mindenki tudja, hogy az teli van báránnyal, akik folyton csapatosan járkálnak meg legelnek, és biztos köztük fog a legjobban elterjedni a betegség.

– Akkor mit akarsz csinálni? – kérdezte apa türelmesen.

– Itthon tartom Babarókát – válaszolta Mamaróka. – Mi úgylis itthon vagyunk Aprókával.

– De jövőre iskolába megy – vetette ellen apa –, muszáj előtte valami előkészítőre járnia.

– Majd én eldöntöm, hogy muszáj-e – makacskodott Mamaróka. – Nem akarom, hogy összeszedjen valami betegséget, aztán hazahozza. Mindent tud, amire a rókatanodában szüksége lesz.

Babaróka nem volt benne ugyan biztos, hogy mindent tud, de nagyon boldog volt, ahogy a szülei beszélgetését hallgatta. Örömeben ugrálni kezdett, mikor közölték vele, hogy másnapról otthon marad Mamarókával és a kistestvérrel.

Azért otthon egy kicsit unalmas volt. Mamaróka tett-vett, főzött, mosott, takarított, pelenkázta, szoptatta, etette Aprókát, délután aludt vele együtt, és olyankor Babarókának sem volt szabad zajongania. Nagyon ritkán tudott vele játszani. Babarókának nem a Kisdédóvó hiányzott, egyáltalán nem, hanem a régi Kölyökörző. Meg Kiscica. De Mamaróka hallani sem akart arról, hogy bárkivel is találkozzanak, és esetleg megfertőződjenek.

Ami a Gidóovit illeti, Mamarókának igaza lett. Egy nap Babaróka Bakkecs mekegését hallotta az udvarról. Azonnal

félretette a játékot, ami egyedül amúgy is kicsit unalmas volt, és kiszaladt a kertbe.

– Hát te nem vagy a Gidóoviban? – kérdezte.

– Ne-e-em – mekegte vissza rosszkedvűen Bakkecs. – Hát ne-e-em látod? Mire van a sze-e-emed?

– Beteg vagy? – faggatózott tovább Babaróka, és elengedte a füle mellett a sértést.

– Se-e-mmi bajom – vont vállat Bakkecs. – A Gidóoviban lettek be-e-etegek hárman. Nagyon me-e-egfáztak. És most mindenkinek otthon kell maradni. Karatében.

– Karanténban – javította ki Babaróka.

Bakkecs nekirúgta a labdát a ház falának.

– Me-e-egint mindent neked kell jobban tudni?

– Csak hallottam, hogy a szüleim mondták, hogy karantén! – mentegetőzött Babaróka.

– Na, átjössz játszani? – fordult hozzá újra a kiskecske, és már nem is tűnt annyira rosszkedvűnek.

Babaróka föllelkessedett:

– Szólok anyának!

Mamaróka azonban a homlokát ráncolta.

– Tudod, mi az a karantén?

– Én tudom. Bakkecs nem tudta. Vagyis hát rosszul mondta...

– Aki karanténban van – vágott a szavába szigorúan Mamaróka –, az nem mehet sehova, és nem találkozhat senkivel, nehogy továbbadja a fertőzést.

– Bakkecs nem beteg!

– Vagy csak nem derült még ki róla. Sajnálom, Kistrókám, de most nem tudtok együtt játszani.

– De akkor én mit csináljak? Te sosem érsz rá...
– Igazán játszhatnál például a kistestvéreddel. Mindig annyira örül neki.
– Az unalmas! – nyafogott Babaróka.
– Akkor olvass valamit!
– Még nem tudok olvasni!
– Ha megtanulnál, sosem unatkoznál – vágta rá Mamaróka, aki egyfolytában olvasott valamit, ha csak tehetette. És olyankor elvárta, hogy békén hagyják.

Babaróka elkedvetlenedett. Nem érdekelte az olvasás. Apróka is csak ritkán, aki egyébként tényleg folyton a nyomában sündörgött. Nem tudta, mihez kezdjen. Már minden tornyot megépített, minden képet megrajzolt, ami csak eszébe jutott, és a napnak még mindig nem akart vége lenni. És most még Bakkeccsel sem játszhat. Pedig azt sem bánta volna, ha elkapja tőle a betegséget, az biztos nem annyira rossz, mint az unalom!

Bakkecs közömbösen vette tudomásul, hogy Babaróka nem mehet át hozzá. Csak megrántotta a vállát, és tovább rugdosta a labdát a ház falához. Aztán váratlanul kitört belőle a sírás:

– A Gidóoviba akarok menni! Sünkutyával akarok játszani! A mamám sír, hogy nem tud dolgozni, mert itthon kell velem maradnia, és nem lesz pénzünk!

Babaróka megrémült. Nagyon szerette volna megvigasztalni a barátját. Jó lett volna átölelni, ahogy Kiscicával szokták egymást, ha valamelyiküknek baja esett. De ott magasodott köztük a kerítés.

– Én szívesen játszom veled!

– Már hogy játszanál, mikor nem jöhetsz át? – ripakodott rá Bakkecs. De Babaróka tudta, hogy nem haragszik, csak el van keseredve.

– Hát játszunk azt... – kezdte Babaróka, bár még nem tudta, hogyan fogja befejezni. – Játsszuk azt, hogy... hogy... hogy felfedezők vagyunk, és kincseket keresünk. Te ott, én itt.

– Az hülyeség! – húzta el a száját Bakkecs.

– Pedig nekem már van is egy kincsem – próbálkozott tovább Babaróka, és elővette a zsebéből a legszebb kövecskét, amit a kerti ösvény szélén talált.

Bakkecs ránézett, és felderült az arca:

– Ez de szép! Várj, én is keresek valamit! – és elügetett a kopár udvaron.

Aznap sötétedésig kincseket gyűjtöttek. Főleg kavicsokat. Egész kis halom magasodott belőlük a kerítés két oldalán.

3.

Egy nap apa ezzel a mondattal állított haza a munkából:

– Holnaptól minket is hómofiszba tesznek!

– Akkor már be sem kell menned dolgozni? – kerekedett el Mamaróka szeme.

– Nem bizony!

– De meddig?

– Sohanapjáig – nevetett apa.

Mamaróka ugrálni kezdett örömében. Aztán apa nyakába borult. Aztán táncolni kezdett. Babaróka ámulva nézte. Pont olyan volt, mint egy kislány, aki nagy ajándékot kapott. Apróka nem értette, mi történik, de nevetett és tapsolt.

– Muzsika! Tánci! – kiabálta.

Erre apa is felnevetett, az ölébe kapta a kistestvért, Babaróka pedig egyszerre próbálta megölelni mindhármat, és ott viháncoltak négyen a szűk kis előszobában, amíg apa be nem jelentette, hogy meghúzta a derekát, és inkább leülne.

Attól kezdve mind a négyen reggeltől estig és estétől reggelig együtt voltak. Mint egy nyaraláson.

Apának nem kellett kora reggel elindulnia, és nem ért haza későn. Ebéidőben félretette a munkát, hogy leüljön velük az asztalhoz enni. Mamaróka fülig érő szájjal járkált, és lépten-nyomon dalra fakadt.

– Eredj a konyhába, nyalj el egy fél citromot, hogy ne vigyorogj egész nap! – ugratta apa.

De azért ő is nagyon elégedettnek tűnt, és minden ebédnél elmondta, hogy mennyivel finomabb a felesége főztje, mint amit a munkahelyi kifőzdében kapna. Mamaróka néha rábízhatta Aprókát, amíg kiszaladt a boltba, vagy valami forróval bíbelődött a konyhában. Úgy tűnt, mindannyian erre vártak.

Egy idő után azonban Mamaróka már nem mosolygott annyit. Apa egyre többet türelmetlenkedett, hogy nem

hagyják dolgozni. Apróka nyafog, Babaróka folyton beszél hozzá, Mamaróka állandóan kér valamit, pedig ő nem azért van otthon, hogy a családdal legyen, hanem hogy dolgozzon és pénzt keressen. Még az is előfordult, hogy felugrott és elrohant, Mamaróka pedig hol sírva, hol szó nélkül dühödten takarítani kezdett. Mamaróka is egyre többször csattant fel bármi apróságon – olyankor Babaróka meghúzta magát a gyerekszobában. Ez már egyáltalán nem volt olyan, mint egy nyaralás.

Bakkecs szülei is otthon voltak. Bakkecs apukájának, Cáp bácsinak megszűnt a munkahelye, Kecskeanyut pedig elküldték, mert olyan sokszor nem tudott elmenni dolgozni Bakkecs miatt, hogy azt mondták neki, köszönik, többé nincs is szükségük a munkájára. Náluk is otthon volt az egész család. Babaróka eleinte nem értette, hogy a barátja ettől miért nem boldog. Aztán egyre többször hallatszott át a szomszédból a dühös mekegés, és Babaróka megértette, miért ennyire szomorú Bakkecs. Ő is minden alkalommal kétségbeesett, amikor a szülei veszekedtek.

Egyik nap vacsora közben újra megütötte a fülüket a hangos, dühös veszekedés a szomszédból. Mamaróka már ugrott, hogy becsukja az ablakot, amikor a mekegést csattogás és pufogás váltotta fel.

– Hallod? – dermedt meg Mamaróka a mozdulatban. – Lehet, hogy ezek öklelőznek?

Apa felsóhajtott:

– El tudom képzelni.

Babaróka megborzongott. Ő nem tudta elképzelni. Hogy Bakkecs szülei direkt megbökik egymást a szarvukkal? Vagy megrúgják a patáikkal?

– Össze vannak zárva szegények. Munka nélkül. Nem is mehetnek sehová – folytatta apa. – Nehéz lehet. Nem csodálom, hogy egymásnak esnek. Mi is mennyit veszekszünk mostanában, pedig munkám is van, pénzünk is van...

– Igaz – hajtotta le Mamaróka szégyenkezve a fejét.

– Többet kéne eljárunk sétálni – morfondírozott apa. – Mielőtt mi is megharapjuk vagy megkarmoljuk egymást.

Babaróka felnevetett. Ilyesmit csakis viccből mondhatnak a szülei! Még hogy harapni meg karmolni?! Hiszen a legkisebbek is tudják, már Apróka is, hogy azt nem szabad!

De Mamaróka nem nevetett.

– Igen, valamit ki kéne találni.

– Arra gondoltam, hogy neked is szükséged lehet egy kis egyedüllétre – szólalt meg szelíden apa. – Mi lenne, ha munkaidő után egy-két órát csak én lennék a gyerekekkel, te meg el tudnál menni sétálni, vagy kertészkedni, vagy olvasgatnál...

– Az nagyon jó lenne – derült fel Mamaróka.

Ekkor újra felhangzott a dühös kiabálás a szomszédból.

– Valamit tennünk kéne értük is – ráncolta a homlokát Mamaróka.

– Megkérdezem a cégnél, nem lenne-e valami munka Cáp bácsinak – mondta apa.

– Én meg arra gondoltam, hogy főznék egy kicsit többet. Ha nincs munkájuk, ki tudja, meddig telik nekik ennivalóra... – aggodalmaskodott Mamaróka. – Majd Babaróka átviszi.

– De azt mondtad, azt nem szabad... – kezdett bele Babaróka. De Mamaróka legyintett.

– Legfeljebb fölveszed a maszkot. Vagy akkor átviszem én az ebédet.

– Csak óvatosan! – intette apa. – Nehogy megsértsük őket!

Babaróka nem értette, miért lehet megsértődni azon, ha valaki ebédet kap. De onnantól kezdve még sokkal többet játszott a kerítésen át Bakkeccsel. A kincskeresős játék után boltosat játszottak, és elcserélgették a kincseiket. Volt, hogy együtt ették Mamaróka főztjét a kerítés két oldalán. Még járványosat is játszottak, és fölvtették a szüleik maszkját. Babaróka pedig megtanulta visszarágni a barátjának a labdát a magas drótkerítés fölött.

A KISTESÓ

1.
A kistesóval rengeteg baj volt. Már az elejétől fogva. Még nem is tudott rendesen járni, de mindenhová odamászott. Leginkább oda, ahol a legjobban láb alatt volt. Mamaróka zsörtölődött vele eleget, de Apróka csak vigyorgott boldogan, és belekapaszkodott Mamaróka lábába. Mamaróka ilyenkor megenyhült, és lehajolt hozzá, hogy fölemelje. Kivéve, ha főzött. Olyankor betette Aprókát egy járókába, amiből nem tudott kimászni. Annyira féltette, hogy leforrázza valamivel. Azt mesélte, látott már leforrázott kistrókat, sose nőtt ki a szőr a nyakán, és még a bőre is megráncosodott, mint a leeresztett léggömb. És ilyenkor mindig megborzongott.

Apróka azonban ebből semmit sem értett. Csak azt, hogy nem mászkálhat szabadon. És hiába sír, Mamaróka nem megy oda hozzá, csak mondogatja, hogy „várjál, kicsim!” meg „mindjárt, kicsim!”. Apróka akkor még csak gügyögött, nem tudott tiltakozni mással, mint a könnyeivel.

Babaróka egy ilyen ebédfőzős szombat délelőtt szörnyen megsajnálta a kistestvért. Ő még nem érti, hogy Mamaróka csak meg akarja védeni, azért zárta be! Biztosan azt hiszi, hogy valami rosszat csinált, és ez a büntetés!

Fogott egy sárga, sípolós gumiperecet, és odavitte Aprókához. Néhányszor megcsipogtatta, hogy Apróka lássa, mire is jó, aztán odaadta neki.

– Tessék, Apróka! Pereg! Hallgasd csak, mit lehet vele csinálni!

Apróka a mancsába vette, aztán rögtön a szájába is. Ettől elhallgatott, és Babaróka azonnal megkönnyebbült. Menyire megéri játszani a kistesóval! Apróka egy darabig elmélyülten rágta a sárga perecet, ami közben olykor halkán sípolt, aztán kivette a szájából, és kidobta a járókából. Egy darabig nézett utána, aztán legörbült a szája, és sírva fakadt. Kétségbeesett zokogással préselte magát a járóka rácsához, ahogy megpróbált kinyúlni rajta, hogy visszaszerezze a perecet.

– Mégis kell? – fordult hozzá Babaróka. – Megbántad, hogy eldobtad? Na gyere, visszaadom!

Ahogy újra Apróka apró mancsába került a pereg, vége lett a keserves sírásnak, mintha elvágták volna. Apróka

elégeden szopogatta a sárga peracet, aztán egy mozdulattal kihajította a járókából. A perac pattogva végigugrált a padlón jó messzire. Apróka pedig már megint bögött, még hangosabban, mint azelőtt.

– Na! – szólt rá Babaróka. – Dönts már el, hogy kell-e, vagy nem!

Újra felvette a sípolós peracet, és benyújtotta a járókába. Apróka vigyorogva magához szorította, aztán vigyorogva elhajította. És abban a pillanatban már sírt is, valódi könnyekkel.

– Jó – mondta Babaróka –, visszaadom neked, de most utoljára. Ha megint eldobod, nem is kellett igazán, nem kapod vissza, és kész.

Elsétált a nappali másik sarkába a peracért. Apróka már messziről nyújtogatta érte a mancsát. De ahogy megkaparintotta, már dobta is ki a járókából, aztán bögött megint.

– Nem adom vissza – szólt rá Babaróka. – Te dobtad ki. Megmondtam, ha még egyszer eldobod, nem adom vissza. De Apróka nem hallgatott rá, csak sírt keservesen, néha oldalról rápillantott Babarókára, hogy mikor szánja meg

végre. Nem is kellett soká várnia, Babarókának megesett a szíve a kistestvérén.

– Itt van – nyújtotta oda neki a játékszert –, csak ne bógj már! És ne dobd el megint, mert most már tényleg nem hozom vissza!

Apróka megragadta a peracet, aztán elégedett mosollyal megint kidobta.

– Hát ez nem igaz! – fakadt ki Babaróka. – Ezt már biztosan direkt csinálod. Nem kapod vissza! Majd anya kivesz, és odamehetsz érte.

A kistestvér nem hallgatott a jó szóra. Újra kitört belőle a sírás.

– Engem nem érdekel, sírhatsz – háborgott Babaróka. – Már ezerszer visszaadtam. Nem kellett volna eldobni.

De Apróka csak sírt-rítt keservesen.

– Vissza ne add neki azt a peracet! – szólt hátra Mamaróka a konyhapult mellől. – Csak azért csinálja az egészet.

– De annyira sír! – nyögött fel Babaróka.

– Persze, mert ez a játék – magyarázta Mamaróka. – Mindjárt kész leszek, és kiszabadítom onnan.

De a kistestvér nem adta fel.

– Nem bírom hallgatni! – kapott a fejéhez Babaróka.

– Akkor menj ki! Addig fogja folytatni, amíg hagyod.

– De úgy sajnálom szegényt!

Apróka már nemcsak sírt, hanem panaszosan nyöszörgött, és a járóka rácsaiba kapaszkodott.

– Pe... – hüppögte a játék felé nyújtogatva kis mancsát. – Pe...!

– Anya! – dermedt meg Babaróka. – Hallottad, mit mondott? Azt mondta, hogy perac, csak nem teljesen! Most már muszáj lesz odaadnom neki, olyan szépen mondta! Még nem is mondott soha ilyen szépen semmit!

– Dehogynem – nevetett rá Mamaróka. – Nem emlékszel?

De igen, Babaróka emlékezett rá, hogy a kistestvér első szava az ő neve volt. Persze csak az elejét tudta kimondani: Ba! De közben órá mutatott, nehogy félreérthető legyen. És ez Babarókának nagyon jólesett. Most is azért szólalt meg, mert ő foglalkozott vele. Megtanítja beszélni, és akkor már sokkal jobban lehet majd vele játszani!

– Tudod, mit? – fordult Aprókához, amíg újra elsétált a sárga peracért. – Játsszunk vele együtt!

Odahozta a konyhai fellépőjét a járóka mellé, felállt rá, és bemászott a testvére mellé a rácsok közé kezében

a sárga pereccel. – Én is rágom egy kicsit, aztán eldobom, és te adod vissza, jó?

2.

Babaróka sokáig hiába várta, hogy a kistestvérrel beszélgetni lehessen. Apróka mondott ugyan egy-egy szót, ha nagyon muszáj volt, de ha akart valamit, leginkább visított. Vagy nyöszörgött. Esetleg mutogatott.

– Majd bolond lenne beszélni, ha így is megértitek! – legyintett apa. Mert leginkább Mamaróka és Babaróka tudták a visítás-nyöszörgés-hadonászás alapján megmondani, mit szeretne Apróka. Apa sokszor csak tanácstalanul nézett. De amióta otthon dolgozott, ő is egyre jobban értette.

– Így aztán sosem fog beszélni! Anélkül is kiszolgáljuk – nevetett.

Apróka még mindig rajongott Babarókáért. Ez nemcsak abból derült ki, hogy előbb mondta ki a nevét, mint azt, hogy mama vagy papa, vagy hogy fülig érő szájjal fogadta, amikor hazaért a Kisdédóvóból, hanem amikor a járvány miatt együtt voltak otthon, akkor is állandóan a nyomában volt. Babaróka bármit csinált, Apróka is azt akarta. Ennek azért Babaróka nem mindig örült.

Babaróka kicsi korától kezdve imádott tornyot építeni. Voltak egymásba illeszthető építőkockái, amik nem estek szét, és fel lehetett emelni velük az egész tornyot, de még azoknál is jobban szerette a különböző méretű, színesre festett fatéglákat. Azoknál igazán ügyesnek kellett lenni, hogy le ne dőljenek! Régebben tornyot épített belőlük, olyan magasat, amilyen magasat csak tudott, később pedig egész várost városfalakkal, házakkal, utcákkal. A városfalon kívülre még szemétegetőt is tervezett, mert apától megtanulta, mennyire fontos a hulladékot újrahasznosítani, amit pedig nem lehet, azt elégetni. De jó messze, hogy a füstje el ne lepje a városlakókat!

Most megint gyönyörű várost épített kis házakkal és nagy palotákkal, a város közepén egy magas szentéllyel, amiről nem tudta pontosan, hogy micsoda, de igazán pompás volt. Apróka odament, leült mellé, egy darabig csak nézelődött, elvett egy-két darabot a pirosak közül, de szépen visszaadta Babaróka kinyújtott kezébe. Aztán egyszer csak fölkel, és áttotyogott a városon mind a négy mancsával élvezettel borítva föl a nagy gonddal felépített épületeket. Közben elégedetten kacarászott.

– Ezt nem hiszem el! – csattant fel Babaróka. Legszívesebben ellökte volna a testvérét, de visszafogta magát, helyette kiabálni kezdett Mamarókanak.

– Anya! Anya! Apróka lerombolta a városomat!

– Jaj, szívem, nagyon sajnálom! – jött a válasz a másik szobából. – Biztos nem direkt csinálta!

– De igen, teljesen direkt volt! – kiabálta Babaróka. – Még nevetett is. Apróka gonosz és utálok!

A hangja zokogásba fűlt.

Erre már Mamaróka is megjelent. Amikor meglátta a pusztítást, gondterheltté vált az arca:

– Jaj, Kisrókám, nagyon sajnálom! – ölelte át Babarókat. – Biztos gyönyörűt építettél, és nagyon dühös lehetsz a testvéredre.

– Igen, dühös vagyok! – ordította Babaróka. Közben persze Apróka is pityeregni kezdett.

– Megértem – bólogatott Mamaróka. – De ő is megbánta már. Látod? Sír.

– Nem azért sír! – üvöltött Babaróka. – Hanem azért, hogy vele foglalkozz.

Mamaróka sóhajtott, aztán újra megszólalt:

– Régen te is szeretted ledönteni a tornyokat ezekből a kockákból. Mert olyan jó hangosak.

– Igazán? – csodálkozott el Babaróka.

– Nem is emlékszel? Sokszor nekem kellett fölépíteni, hogy fölboríthasd. A kicsik szeretnek rombolni.

– De rombolja a sajátját! Ne az enyémet! – kiabált Babaróka.

Mamaróka várt egy kicsit, aztán folytatta:

– Képzeld, az igazi városokat is lerombolják néha.

– Kik? – lepődött meg Babaróka, egy pillanatra abba is hagyva a sírást.

– Hát... – bizonytalanodott el Mamaróka. – Mondjuk, egy földrengés. Vagy egy óriási sárkány.

A földrengés nem tetszett annyira Babarókának. Nehezen tudta Aprókat földrengésnek képzelni. A sárkány már inkább.

– Egy sárkány...? – kérdezte, és már sokkal csöndesebben hüppögött.

– Mondjuk, hogy egy sárkány volt – javasolta Mamaróka. Elkezdte összeszedni a szétszórt fakockákat, közben beszélni kezdett a játszos hangján:

– Jaj, mi lesz velem? Jaj, a házam, földig omlott! Jaj, benne volt az öreganyámtól rám maradt étkészlet, jaj, hová legyek?

Apróka is abbahagyta a sírást, és figyelni kezdett.

– Ne óbégasson, szomszédasszony, nézze meg, hogy porig rombolta az a fene sárkány a királyi palotát is!

– Az nem palota, hanem szentély – igazította ki Babaróka.

– Na, pláne! – vágta rá Mamaróka a saját hangján, aztán az előző hangján folytatta: – Jaj, hová legyünk, ha már a szentélyünket is a földdel tette egyenlővé az a rettenetes fenevad?

Aztán meg másik hangon szólalt meg:

– Gyerünk, emberek, nem érünk rá itt jajveszékeln, újjá kell építeni a várost!

– De mi lesz, ha megint jön a sárkány? – kérdezte most egy még újabb hangon.

– Újjáépítjük akárhányszor is!

Amíg így beszélgetett magával, Mamaróka egész gyorsan felépített valami városfélét, közben az egyik karjával magához ölelte Aprókát, nehogy felborítson valamit, aztán súgva fordult Babarókához:

– Na, melyikőtök legyen a sárkány?

– Én! – kiáltotta Babaróka, és hangosan morogva, a fogát csattogtatva két kézzel földig rombolta a frissen újjáépített házakat.

– Jó volt sárkánynak lenni?

– Jó! – válaszolta Babaróka. Már egyáltalán nem sírt.

– Akkor most legyen Apróka a sárkány! – javasolta Mamaróka, és nekiállt az építésnek meg a sopánkodásnak. Most már Babaróka is csatlakozott hozzá:

– Jaj, leomlott a házam, benne volt a dédikém ágyikója! – sápítózott Babaróka elváltoztatott hangon, aztán már válaszolt is saját magának:

– Nem érünk rá panaszkodni, fel kell építeni a várat! Mamaróka közben kiosont közülük, de még hallotta az újabb csattanást: most a kistesó lehetett a sárkány.

Apróka és Babaróka még hosszan játszottak együtt a fakockákkal.

3.

Amióta a járvány miatt nem nagyon mehetek sehová, Babaróka kedvenc játéka a kavicsfestés lett. Mamaróka mutatta meg neki, hogyan kell. Persze neki még nem sikerült olyan szép mintákat festeni, mint Mamarókának, de már annak is nagyon örült, hogy milyen csodálatos színekben pompáznak a kövecskéi. Amiket aztán Bakkeccsel csereberélt, amikor boltosat játszottak. Bakkecs

odavolt a festett kövekért, és amikor festetleneket adott helyettük, Babaróka azt sem bánta, így megint volt miből alkotnia.

Jó időben Mamaróka amúgy is a kertben pepeselt, mindig talált valami tennivalót, így Babaróka is szívesebben volt kinn, és a kavicsokat válogatta. Ha esett az eső, vagy hideg szél fújt, akkor pedig eljött a festés ideje.

Kellemes, napos idő volt, Babaróka a kerti ösvény kavicsai között üldögélt. Szép, legömbölyített folyami kavicsokat szórt oda Mamaróka, ha rájuk ültek, akkor sem szúrtak. Aprókat persze a vastag pelenkája miatt a Bakkecsék udvarán lévő hegyes, apró szemű murva sem szúrta volna.

Babaróka elmélyülten keresgélt a kavicsok között. Apróka mellette ült a földön, felmarkolta és kiszórta a kezéből a kavicsokat, és láthatólag teljesen elégedett volt ezzel a tevékenységgel. Apa szokás szerint dolgozott, Mamaróka pedig a mosógépet pakolta a fürdőszobában. Babaróka talált egy különlegesen szép formájú kavicsot, és megmutatta Aprókának:

- Nézd csak, Apróka, milyen szép kövecske!
- Apróka a kezébe vette, aztán a szájába is.

– Köpd ki! – kiáltott rá rémülten Babaróka. – Nem szabad lenyelni! Add vissza!

A kövecske azonban eltűnt.

Babaróka megpróbálta kinyitni a kistesó száját, belenyúlt, kereste a kavicsot, de sehol nem találta.

– Lenyelted?! – kérdezte egyszerre rémülten és haragosan. Nincs meg a szép kövecske! És mi lesz, ha Aprókának baja lesz miatta?

Felugrott, és rohant be a fürdőszobába Mamarókához.

– Anya, Apróka lenyelt egy kavicsot!

– Mi?! – ugrott fel Mamaróka rémulten. – Hol, milyen kavicsot? Mekkora?

Babaróka próbálta elmesélni az anyukájának, mi történt, ami nehéz volt, mert Mamaróka otthagya a szennyest a földön, és rohant ki a kertbe, még kinti papucsot sem vett, felkapta Aprókát, és futva vitte be a házba, közben kiabált:

– Miért adtál neki kavicsot?

– Csak megmutattam – védekezett Babaróka, de már remegett a hangja a sírástól. – Mondtam neki, hogy ne nyelje le, de már késő volt!

– Miért nem vigyáztál rá? – kiabált Mamaróka, és rohant be apához a dolgozószobájába.

Babaróka gyomra összeszorult. Mamaróka még soha nem beszélt vele így.

– Apróka kavicsot nyelt, el kell vinnem kórházba – jelentette be, és neki is remegett a hangja. – Babaróka kavicsot adott neki.

De apa már mindent hallott.

– Ugye nem őt hibáztatod? – kérdezte élesen. – Nem Babaróka tehet róla! Nem az ő felelőssége a kicsi, hanem a mienk!

– A mienk? – csattant fel Mamaróka. – Egész álló nap én vagyok mindkettőjünkkel!

Apa nem neki válaszolt, hanem lehajolt Babarókához, és magához ölelte:

– Anya nem haragszik igazából se rád, se rám, hanem nagyon meg van ijedve Apróka miatt. Attól fél, hogy a kövecske megáll a hasában, és a doktor bácsinak fel kell vágnia, hogy kivegye.

– Én nem akartam! – sírta Babaróka.

– Tudom, tudom – csitította apa –, és tudom, hogy most te is nagyon meg vagy ijedve. De valószínűleg semmi ok rá. A kavics ugyanúgy ki fog jönni Aprókából, mint minden más, amit lenyelt.

– Kikakilja? – nevetett Babaróka a könnyein keresztül.

– Szerintem igen – mosolygott rá apa. – De azért jobb, ha most elviszem az örvös medvéhez.

– Majd én elviszem – suttogta Mamaróka.

– Te csak maradj! – ölelte át apa. – Tudom, hogy nehéz neked a két gyerekkel, hogy én folyton dolgozom. Maradj itthon Babarókával, és vigasztald meg! Mondd neki, hogy nem haragszol rá!

– Jó – bólogatott Mamaróka a könnyeit nyeldesve.

Apa pár percen belül úton volt Aprókával, Babaróka pedig otthon maradt az anyukájával.

Mamaróka leguggolt hozzá, és átölelte.

– Ne haragudj, Kisrókám! Csúnyán viselkedtem veled, és kiabáltam. Pedig nem te tehetsz róla. Te nagyon sokat segítesz, és köszönöm, hogy szoktál vigyázni a testvéredre. Csak nagyon félek, hogy Aprókának valami baja lesz.

Babaróka nem válaszolt. Ő is félt. Hogy felvágják a hasát? Borzasztó.

– Elindítom a mosást, aztán gyere, fessük meg együtt a kavicsaidat!

– Azokat most inkább ne! – morogta Babaróka. Most hallani sem akart a kövecskéiről.

– Akkor színezzünk ki együtt egy mandalát! – javasolta Mamaróka, és már vitte is a színezős könyvet meg a ceruzákat.

Nem beszéltek többet Aprókáról. De másról sem nagyon. Mamarókán látszott, hogy aggódik, és Babaróka félelme is alig csitult. Némán színezték még akkor is, amikor nyílt a bejárati ajtó.

Mamaróka eldobta a ceruzát, és rohant az előszobába apa és Apróka elé.

– Mit mondott az orvos?

Apa mosolygott:

– Hát azt, amit én. Hogy valószínűleg természetes úton fog távozni. De ha három napig nem látjuk viszont a kövecskét, akkor jelentkezzünk!

Onnantól kezdve három napon át figyelte Mamaróka aggodalmasan Apróka pelenkáját egyre feszültebb arccal minden alkalommal, amikor tisztába tette, de hiába. Aztán a harmadik nap estéjén apa készült Aprókát fürdetni,

Mamaróka pedig a vacsora maradványait pakolta vissza a szekrénybe, amikor apa megszólalt a fürdőszobában:

– Nocsak!

Mamaróka megdermedt a mozdulatban:

– Mi az?

– Előkerült a kavics – jelentette be apa. – Most már megnyugodhatsz.

Mamaróka nagyot, megkönnyebbültet sóhajtott. Babarókának megfordult a fejében, hogy visszakeri a kövecskét, de úgy érezte, ez nem volna illendő. Majd talál mást. Még szebbet. És az a legfontosabb, hogy Aprókat nem kell kórházba vinni, és nem fogják felválni a hasát.

Lefekvéskor odasündörgött Mamaróka mellé, amikor Aprókat ringatta.

– Anya! Ha elaludt, betakargathatom én?

Mamaróka rámosolygott, és bólintott, Babaróka pedig vitte a puha, fehér takarót, és óvatosan ráterítette a békésen szuszogó kistesóra.

Már mindnyájan az ágyban voltak az esti mese után, Mamaróka és apa épp elkezdtek volna a szokásos esti szutyorgásukat, amikor Babaróka felült az ágyban:

– Anya! Apa!

– Mi az? – fordult hozzá Mamaróka.

– Sokáig tart még a járvány? – kérdezte Babaróka.

– Most már nem hiszem – válaszolt megnyugtató hangon Mamaróka.

– Akkor... el kell majd mennem a Gidóviba?

– Csak ha szeretnél. Nemsokára iskolás leszel. Ha akarsz, addig járhat az oda. Ha pedig azt akarsz, itthon maradhat velünk.

– Én... én inkább itthon maradnék – suttogta Babaróka. – Szeretek Aprókkal játszani.

Egy darabig csönd volt, aztán Babaróka újra megszólalt:

– Anya! Apa!

– Mi az? – fordult hozzá Mamaróka.

– Semmi, csak... csak azt szerettem volna mondani, hogy jó, hogy mi négyen vagyunk a család!

TARTALOM

A hordozókendő	3
A Kisdédóvó	21
A járvány	40
A kistesó	62

A sorozatban már megjelent:

Babaróka ajándéka
Babaróka kertje
Babaróka esti meséi
Babaróka kistestvére
Babaróka karácsonya
Apróka sír

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony